

otec Zdeněk Drátka

Stále ještě na jihu

Při našem minulém setkání jsme se, vážení a milí čtenáři, vypravili do Afriky. A jestli dovolíte, ještě načas na tomto kontinentě zůstaneme. Užijme si cestování alespoň tímto způsobem!

Seznamte se s naším dnešním průvodcem: je jím biskup města Kartága z poloviny 3. století, světec a mučedník Cyprián. Byl popraven roku 258 a v kalendáři ho najdeme 17. září – ale nepředbíhejme.

Cyprián byl pokřtěn roku 245 a již 4 roky poté byl zvolen biskupem svého města. Dochovala se nám pěkná řádka jeho dopisů – vedl bohatou korespondenci s okolními biskupy i s biskupem římským, tedy papežem. A právě v těchto listech najdeme náčrt různých obřadů, jak se v jeho době slavily právě v severní Africe.

Co třeba křestní obřady?

Cyprián v podstatě potvrzuje průběh křestní bohoslužby, jak jsme se s ní minule seznámili z díla Tertullianova. Nabízí nám ovšem určitá upřesnění – najdeme tu trojí vyznání víry, tak jak je známe i z dnešních křestních obřadů nebo z velikonoční obnovy křtu. Třikrát se ten, kdo křtí, ptá: „Věříš...?“ – a třikrát ten, kdo křest přijímá, odpoví: „Věřím.“

To je dosti zásadní. Křest totiž nemá jen „negativní“ rozměr, totiž „odstranění“ hříchu a dědičné viny. Křest také přináší něco „pozitivního“, a to je veliké obdarování: křtem vstupujeme do vnitřního života Boha v Trojici – Boha, který je Otec, Syn a Duch Svatý.

Říkám-li své „věřím“, znamená to také „důvěřuji“, „svěřuji se“ Bohu, který je Otec, Syn a Duch Svatý. Bůh mi otevírá vstup do svého nejnějnějšího nitra – a já svým „věřím“ vstupuji. Věřím-li někomu, znamená to také, že ho vpouštím do svého života: skrze mě „věřím“ ve křtu vchází také do mého nejnějnějšího nitra Bůh, který je Otec, Syn a Duch Svatý. Bůh žije ve mně a já žiji v Bohu: tohle mě nikdy nepřestane fascinovat!

Zůstaneme jen u křtu?

Zajistě ne; sv. Cyprián pokračuje dalším slavením: „Poté se koná eucharistie, při níž je nově pokřtěný pomazán olejem posvěceným na oltáři.“ Zjevně jde o další svátost – biřmování. Zde se sv. Cyprián odvolává na praxi známou již z biblických dob: ve Skut-

cích apoštolů (v 8. kapitole) se dočteme, jak k těm, které pokřtil v Samařsku jáhen Filip, přišli apoštolové Petr a Jan, vložili na ně při modlitbě ruce a oni přijali Ducha Svatého.

Citujme přímo sv. Cypriána: „U nás se to děje tak, že ti, kdo byli ve společenství církve pokřtěni, jsou přiváděni k představeným církve a skrze naši modlitbu a vkládání rukou získávají Ducha Svatého a na dovršení všeho Pánovu pečeť.“ Mělo by nám to připomenout slova, jimiž se uděluje biřmování: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého.“ Duch Svatý zpečetuje skutečnost, která se děje skrze křest – Duch Svatý je totiž Ten, skrze něho skutečné svátosti působí to, co naznačují.

A nejen biřmování

Je velice pozoruhodné, jak v Cypriánově podání souvisí tři svátosti, které nazýváme „iniciační“ neboli „uvádějící“, totiž do života víry: křest, biřmování a eucharistie. Kdo přijal křest, je v tom utvrzen biřmováním, které se slaví v rámci eucharistie. A není to jen sv. Cyprián – 150 let poté nabídne další veliký Afričan, totiž sv. Augustin, nově pokřtěným geniální přirovnání: „Dokud se semleté obilí nesmísí s vodou, nenabude podoby chleba. Vy jste byli jakoby semletí postní přípravou a modlitbami za vysvobození. Následoval křest, v němž jste byli politi vodou a došli jste do podoby chleba. Není však chléb bez ohně, v němž by se upekl. Co tedy znamená oheň, totiž olej pomazání? Tento olej, jímž se živí oheň, je svátostným znamením Svatého Ducha, který se o Letnicích zjevil v ohnivých jazycích. Po vodě tedy přichází oheň, totiž Duch Svatý, a tak se stáváte chlebem, což je Kristovo tělo.“

Kéž se tedy necháme ohněm Ducha řádně propéci!

Foto: Klara Kalinova - Člověk a víra; Yusei - Adobe stock

IX. Zázrak Nejsilnější zbraň

Píše Zbyněk Pavienský
Kreslí Czina

Utrpení v zajateckém táboře Pjoktong definitivně skončilo. Neskončila ovšem úcta a láska vojáků ke svému kaplanovi, otci Emilu Kapaunovi, který obětoval život ve službě svým zajatým bratrům.

Peklo zajateckého tábora jsme přežili pouze díky milosti Boží, která nám seslala dobrého anděla, otce kaplana Emila Kapauna. On nás udržel naživu.

V roce 1993 byl zahájen proces svatořečení Emila Kapauna.

Bratři a sestry, obracejme se s důvěrou k otci Kapaunovi.

V roce 2008 se mladý atlet Chase Kear vážně zranil při skoku o tyči.

Doktoři nedávali Chasovi moc šancí. Rodině řekli, že pokud jejich syn nezemře, bude doživotní mrzák.

Služebníku Boží, Emile Kapaune, přimluv se za mého syna.

Prosby o přimluvu k otci Kapaunovi byly vyslyšeny. Stal se zázrak.

Za celý život jsem nic podobného neviděl.

Otec Emil mě vyprosil dar zdraví.

Kapaun jako kněz nikdy nevystřílel, ale užíval nejsilnější zbraň ze všech.

Lásku ke svým bojovým bratrům.

V roce 2013 obdržel vojenský kaplan Emil Kapaun z rukou Baracka Obamy Medaili cti, nejceněnější americké vojenské vyznamenání.

Severní Korea je dodnes jedním velkým koncentračním táborem. Korejská válka si vyžádala přes 2,5 milionu mrtvých, z nichž nejvíce bylo jihokorejských civilistů. Nikdy na vás nezapomeneme.

Konec